

Мария Илиева

Вземи ме със себе си

Притискаш ме в теб.
Със длани лицето ми париш.
Дъхът ти е жарък, огнище от лято.
Заскрежените клони посипват
прашец по косите.
Тиха е бялата зима,
с нас е притихнала.
Шепне гората твоето име.
Чувам, във ехото – мене.
Залезът пръска ръжда по очите.
И снегът, като огнище е златен.
Вземи ме със себе си...
Недей ме оставя.
Скоро ще мръкне
и в мен ще е тъмно.
Вземи ме със себе си...
моя обич, последна!

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10111>]